

Az ács emlékezik...

A nap már égetően nézeget le az Földre, amikor az ács letette gyaluját kezéből. Kérges tenyerén látszottak az elmúlt évek nehéz munkái, bőrének vonalaiban a fájdalom és a nélkülözés sebei jelezték, hogy bizony rég volt már fiatal. Megőszült haját finoman simította meg, az izzadt homlokát megszabadította ráragadt tincseitől és Fia vizet hozott a közeli kútról.

A Fiú rámosolygott, tudta, hogy mennyi idő eltelt azóta, hogy apja a kis betlehemi istállótól Egyiptomon át visszaérkezzen anyai városába, Názáretbe. Nézte, hosszasan nézte és tudta, hogy apja nagyon elfáradt. Tudta, hogy mennyi mindenben segített Anyjának – aki hasonlóan apjához sohasem panaszkodott – és most nehezen vette a levegőt.

-Apám, pihenj! Hoztam frissítő vizet, igyál, hogy erőre kapj! – szólt a Fiú.

- Köszönöm Fiam! Igazi mennyei áldás vagy nekem... és már tudom, hogy egykor majd sokaknak.

Az apa letette fából készült ivópoharát maga mellé és a Fiú mellé telepedett. Jól érezte, hogy most valami fontos dolgot akar mondani.

-Tudod, sohasem gondoltam volna, hogy az Úr engem is kiválaszt. Azt tartottam sokáig, hogy talán jobb lett volna igazi királyi családba születned. Az utóbbi időben sokat gondolkodtam ezeken, gyötört az álmatlanság, mint egykor, amikor oly sok fontos hírt hozott az angyal, Rólad, hogy miként fogsz a világra jönni, mi a dolgom és hogy ne féljek.

- Ne féljen apám! Az Úr tudja, hogy mi lakik a szívében, most is, akkor is. Oly boldog voltam, amikor először mosolygott rám és felfogtam kisgyermekként, itt a földön, megéreztem, hogy büszkén tart a kezében!

- Már nem félek! Attól sem, hogy nemsokára itt kell hagynom e világot, mert tudom, hogy az Úr gondoskodik Rólatok, Édesanyádról és Neked hamarosan az Ő feladatában kell lenned... Emlékszel? Azt a húsvétot nem feledem, amikor az ünnep után megtaláltunk a Templomban és Te azt mondtad, neked az Ő feladatát kell beteljesítened. Azóta mindig úgy nézlek, hogy nemcsak a fiam, hanem a Messiásom is vagy!

- Atyám, tudod, hogy mennyire szeretlek! – a Fiú szeme könnybe lábadt.

- Aztán azt sem felejttem, amikor először fogtad meg a gyalut és kezdtél el dolgozni. Tenyered felhasadt, hisz sohasem volt előtte a kezében ilyen erős és embert próbáló szerszám... Aztán

a véső, a kalapács, mind-mind egy kicsit elszomorítottak, hogy Neked most nem ezt kellene tenned. Neked most máshol, másokkal kellene foglalkoznod talán, de boldog voltam. Örömmel tanítottalak és Te jó tanítványom voltál! Most pedig kitűnő ács lettél, tudod mindazt, amire szükséged van. De vajon ács leszel, vagy az Úr prófétája? Bizonyosan tudom, hogy még nem jött el az idő, de mindig van bennem izgalom, hogy mikor fogsz elhagyni minket és az utat járni, melyet az Örökkévaló eltervezett...

- Még nem jött el az óra! – válaszolt a Fiú. Itt maradok Veletek és teszem mindazt, amit tennem kell.

- Rohan az idő... Emlékszem, amikor megtanított Édesanyád járni, szemeimmel követtelek és gyakran a munkapad mellől szaladtam, hogy felkapjalak, magasra, magasra... hogy lásson Atyád az Égből, és Ő is büszkélkedhessen Egyszülöttjében, Te pedig csak neveltél, kacagtál és boldog voltam, mint még sohasem... Nem túlzok, szemeid elárulták, hogy szereted... az embert!

Az apa szeme is elhomályosult, csak pillanat választotta el, hogy arcát tenyerébe temesse. A Fiú közelebb lépett és átölelte apját, akinek most itt-ott sebes ujjai szintén megtalálták fia vállát és zokogni kezdett.

-Apám, ne sírjon! Együtt maradunk, örökre! – szólt elcsukló, de határozott hangon a Fiú.

Az ács most leengedte kezeit a Fiú válláról és térdeire eresztette fáradt karjait, szinte összekulcsolva.

-Mi fog történni Veled? Tudod-e, hogy mi az Örökkévaló akarata? Tudhatja-e a földre szállt Messiás, hogy mit kell tennie? Tudhatja-e földi halandó előre, hogy mi lesz egyetlen Fiával? Hisz tudom, hogy egykor az angyal figyelmeztetett, hogy mennünk kell, vigyázzunk Rád, meneküljünk, de vajon most... most is lesz valamilyen jel, amely tudatja Édesanyáddal, hogy most van itt az alkalom, amikor én már nem leszek?

A Fiú most látta apján a szomorúságot, látta féltő tekintetét, amit egykoron akkor tapasztalt meg, amikor valamilyen nehézség állt elő, mert mondjuk nem volt pénz, amit fizethettek volna a munkájáért és atyja haladékat adott, estére aztán csak egy kis lepény maradt ennivalónak.

-Az Úr kegyelmes Hozzánk, nem engedi, hogy félelemben éljünk. Ne féljen apám, csak higgyen, hisz tudom, hogy hite is kellett ahhoz, hogy minden úgy legyen, ahogyan lett – bátorította a Fiú.

-Köszönöm Fiam! – kezével átkarolta gyermekét, majd üldögéltek még egy kicsit, nézték a frissen elkészült asztalt és tudták, hogy ülnek még egykor egy asztal mellett, apa és a Fiú.